

ואם יש צורך, אפילו עבודה בחוף-לארץ. "בעלי סומך עלי", מספרת לד דאוני, תאילנדית קטנטונת בת 31. לד נשואה כבר שש שנים ועדיין אינה רוצה בילדים.

רק מבטיחים

לפני כחודש קראה בעיתון מקומי, כי בישראל מחפשים מלצרות, טבי חים וחדרנים לבתי-מלון בתנאים מצויינים. "בעלי שוטר, הוא לא יכול לעזוב את העבודה ואנחנו צריכים כסף, אז נסעתי. בעלי לא מקנא או דואג לי. אצלנו בר תאילנד זה לא חופשי כמו אצלכם. בחורה לא יכולה לצאת עם בחור לפני החתונה, גם אי-אפשר סתם להתנשק ברחוב, כמו שאנחנו רואים ברחוב הישראלי, ואשה שבוגדת בבעלה, קוראים לה "שרמוטה", היא מציינת כעברית עילגת. "יהיו לה בעיות רציניות עם המיטפחה והחברה. לכן לא איכפת לבעלי שנסעתי. אני קצת מת-

חתו ישראלי מצאה לה טוואיל, שהיתה סטודנטית להוראה בת תאילנד. היא כבר התחילה ללמוד באולפן וחושבת להישאר בארץ ולבנות את עתידה.

קבר אבא בתאילנד נהוג לקבור את המתים במיקדש. בתמונה נראה פריישה (מימין) כשמעלו תלויה תמונת אביו המנוח. באמצע יושב כוהן בודהיסטי ובצד השמאלי יושב אחיו של פריישה, כמה רגעים לפני התפילה.

באנקוק הקטנה

זהו מראה הקומונה התאילנדית מהעורף. בתמונה אפשר לראות היטב מהו סוג הבתים, שבהם הם מתגוררים — הבטון נופל, התיקרה עומדת להתמוטט, חדר שרותים אחד בכל הבניין.

מסתפקים במועט. כל כסף הוא כסף טוב, כל מקום שאפשר לשים בו את הראש בלילה הוא בסדר, העיקר שתהיה מחצלת על הריצפה וסירי של ארון מיטבה. אבל התאילנדים שברחוב גורדון למדו להעלות את דרישותיהם. "זה כסף זה? זה גרושים", טוען בריי שה בן ה-38, העובד במלון דיפלומט כטבה. "בארצי אני נחשב לטבח מומחה. כאן אני סתם טבח. מקודם גרתי עם החברים שלי במלון מרינה, אבל פיתאום אמרו לנו לעזוב כי צריכים את החדרים בשביל האורחים, ורקו אותנו לבתים ברחוב גורדון. כאן אנחנו ישנים חמישה אנשים בכל חדר, אין ארון לשים את הבגדים, אין מראות, יש שילוחים וחדרי אמבטיה אחד לכולנו ואין מיוזג-אוויר. כשאנחנו לא אוכלים במלון אנחנו צריכים לאכול במיטבת שלנו, מיטבת אחד ל-

המשך בעמוד 68)

המישה בחדר זה סידור המגורים של התאילנדים ברחוב גורדון. יש להם מיטבת אחד, שמשמש כחמישים איש ולכן קנו פלטות חשמליות. על החלונות, שהיו ללא וילונות, תלו מיטפחות. בערב הם נוהגים לאכול ביחד.

כבר שמונה חודשים בישראל, אבל כי הרבה מחבריו, הוא מעדיף להסתגר, כמעט שאינו יוצא, ואינו מטייל בארץ, בעיקר בגלל אידיעתו את השפה האנגלית. את זמנו הפנוי הוא מבלה על חוף-הים, בר כתיבת מיכתבים לאשתו, קורא ספרים ועיתונים, ששולחים לו, יושב על המירר פסת או הולך לסרט עם חברים. לבארים אינו הולך, "בוודא לא מרשה". בתאילנד הענייה מקובלת התופעה, ש' אחד מבני המיטפחה יוצא לחפש עבודה לעיר רחוקה או לחו"ל, כדי לכלכל את מיטפתו. כשיש ילדים, נשארת האשה בר בית. אבל כשאין, גם האשה יוצאת לעבוד,

על המירפסת הפונה אל הרחוב וישבות לדידאוני (מימין) וחברותיה, כשהן מנסות להסתיר את רגליהן. בתאילנד לא נהוג ללבוש בגדים נועזים. הנערות קוטפות פרזים, ושזורות אותם בשערן, תוך כדי שיחה.